

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 153.

49de Møde.

Torsdagen den 18de April.

(Fortf.)

Cultusministeren (fortsat): Foruden at jeg vel turde vove at vække Tvivl om, at det er rigtigt, at i denne Sag Menighedsmedlemmer altid ere erklærede synonyme med Familiefædre, og jeg troer virkelig, at der er Grund til at vække Tvivl derom, foruden dette er det aabenbart, at, om end i en Cancellieskrivelse eller flere Cancellieskrivelse, hidtil Familiefædre ere betegnede som stemmeberettigede Medlemmer, giver dette os dog ikke et fast Grundlag, for hvad der for Fremtiden skal bestemmes i saa Henseende, og Spørgsmaalet maa, naar der er Tale om at indføre et friere kirkeligt Liv og friere Bestemmelser for Fremtiden, optages og besvares ganske fra nyt af. Det var med Hensyn dertil, jeg sagde, at man ikke godt kunde forhandle det foreliggende Lovudkast, uden at komme ind paa dette Spørgsmaal. Naar jeg dernæst berørte de enkelte Menigheders Forhold til Kirken, til Folkkirken i det Hele, som et Punkt, der maatte komme under Behandling, naar man skulde afgjøre dette Lovforslag, saa antydede jeg dermed slet ikke, at jeg ansaae en streng Censformighed som nødvendig, og jeg oversaae ikke, at der gives allerede en Forskellighed med Hensyn til Psalmebøgerne, hvilket vi jo Alle vide; men jeg sagde, at man kunde ikke ganske undgaae at berøre Spørgsmaalet om, hvor Grændsen var for den kirkelige Eenhed og den Mangfoldighed, der vistnok ved Siden deraf kunde indrømmes, og jeg maa tilføie, at jeg ikke troer, at dette Spørgsmaal derved er afgjort, at et af vor Kirkes Grundbestændelses-Skrifter ikke forlanger Andet end Eenhed i Sacramenternes Bestyrelse og i Prædiken; thi, hvor der er Spørgsmaal om praktisk at gennemføre en Kirkebygning, maa man dog gaae noget videre

i Bestemmelserne. Saaledes med Hensyn til det Punkt, som blev berørt i en anden Forbindelse af den ærede Forslagsstiller, med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvoreledes denne Tilslutning til visse Psalmefange, der i Ungdommen under Confirmationsforberedelsen er frembragt hos enkelte Individuer, skal bevares og blive frugtbar under det følgende Liv; dette Spørgsmaal er ikke uvigtigt, thi det er jo klart, at det Individ, der har modtaget dette Indtryk i sin Barndom, ikke altid bliver boende i den samme Menighed, og altsaa kommer i Berørelse med de forskjellige Former af det ydre kirkelige Liv, som fremtraade i de forskjellige Menigheder. Der er altsaa Spørgsmaal om, hvormegen Eenhed maa der blive tilbage, for at de kirkelige Indtryk idetmindste ikke ved stor og vilkaarlig Mangfoldighed skulde udslættes, naar de enkelte Individuer indenfor Kirkens Omraade bevæge sig gjennem forskellige Menigheder. Men endelig berørte jeg sidste Gang den Banskethed, der ligger deri, at i det Ringeste et, og det et væsentligt, Punkt i Forslaget forudsætter, at der kunde gives en kirkelig Afgjørelse af Spørgsmaalet om en Psalmebogs dogmatiske Bessaffenhed, og tillige af Spørgsmaalet om dens Indretning og Form i Forhold til den Værdighed, som Kirken fordrer. Jeg omtalte just denne Banskethed med Hensyn til det Punkt, den ærede Forslagsstiller ogsaa har berørt, nemlig med Hensyn til Tillæg til Psalmebøger, og jeg troer saaledes ikke, at, hvad jeg sagde, berøres af hvad et andet æret Medlem af dette Thing anførte om ældre Psalmebøger, at der ved dem ogsaa kunde opstaae dogmatiske Spørgsmaal, hvilket jeg ingenlunde har tænkt paa, men det var med Hensyn til, hvad den ærede Forslagsstiller sagde, at der kunde vækkes Spørgsmaal om Forholdet til Troesbestændelsen ved Spørgsmaal om Tillæg til Psalmebogen, som ønskedes indført i en eller anden Menighed. Den ærede Forslagsstiller